

ELS GERMANS ANIMALS

Una vegada hi havia dos germans. Un que es deia Papèlio i l'altre Amèlio. El Papèlio era el germà més gran que tenia quinze anys, i l'Amèlio en tenia dotze. Tots dos acostumaven a discutir per a veure qui era el millor. Discussions absurdes per una pilota, per a veure qui era més guapo, etc.

Tot i les discussions, vivien junts a la mateixa habitació, en un castell. Al castell hi vivia una nena molt bonica, amb ulls blaus i cabells llisos de color castany... era preciosa. Tots dos estaven enamorats d'ella. El pare de la nena era el rei i la cuidava molt. Li donava menjar i tenia cura que no li faltés res. Un dia els nens van haver d'anar al bosc per anar a buscar aigua al riu. Quan hi van arribar, van veure la nena! Tots nerviosos van preguntar-li com es deia.

- Hola, com et dius - va preguntar en Papèlio.
- Em dic Abril - va dir ella.
- Oh! Quin nom més bonic - va contestar l'Amèlio.
- Voldries sortir amb mi? - va dir en Papèlio.
- No! Amb jo! - va cridar l'Amèlio.
- No! Amb jo - va dir en Papèlio.
- No! Amb jo- Va tornar a replicar el Amelio.

Van tardar tant, que quan es van decidir la nena ja no hi era.

- Ha marxat per culpa teva - va dir un germà a un altre.
- Que va! Ha marxat per culpa teva - va replicar l'altre

L'Abril va marxar cap al castell a fer alguna malifeta de les seves. Els germans van arribar al castell i van veure que l'Abril sortia molt de pressa. Quan hi van entrar, va començar a sortir un gas verd que no els deixava veure res de res. Al cap d'uns

minuts, el gas va començar a desaparèixer i els dos germans es van adonar que un s'havia convertit en cangur i l'altre en cocodril.

- Que ens està passant! - va dir l'Amèlio.

- Ah! Tinc una bossa a la panxa com el Doraemon! - va contestar en Papèlio.

Van mirar al seu voltant, i es van adonar que no eren els únics. Tota la gent del castell també s'havia convertit en animals diferents: tigres, cavalls, hipopòtams, galls, mussols, etc. Els germans estaven molt espantats perquè no entenien què estava passant però s'havien que havia estat cosa de l'Abril.

- Perquè ha volgut fer això? - van pensar.

Se'ls hi va acudir que amb les potes de cangur podrien anar més de pressa, i amb les de cocodril encara que fossin més petites i més lentes, eren més fortes. A l'Amèlio se li va ocórrer una idea. En Papèlio havia de portar una carrossa i l'Amèlio havia de pujar-hi damunt per seguir el camí que els portaria cap al pont en busca de l'Abril. I així va ser, van arribar al pont i van veure l'Abril agafant una poció per poder curar aquesta malaltia de persona convertida en animal.

En Papèlio i l' Amèlio, el cangur i el cocodril, van començar a perseguir a l'Abril. Li van mossegar el vestit i li van prendre la poció. Van tornar de pressa al castell i van començar a repartir-la entre tots els habitants.

Tothom es va convertir en les persones que eren i a en Papèlio i l'Amèlio els van nomenar cavallers.

L'Abril va rebre un bon càstig de la seva malifeta i els dos germans van deixar de barallar-se i van viure feliços per sempre.